

DE CUBAANSE DOCHTER

SORAYA LANE

DE
CUBAANSE
DOCHTER

DE VERLOREN DOCHTERS 2

Vertaald door Erica Disco

 oceaan

De Cubaanse dochter is deel 2 van de serie *De verloren dochters*

Oorspronkelijke titel *The Lost Daughters – The Cuban Daughter*.

Bookouture, imprint of Storyfire Ltd., Londen

© 2023 Soraya Lane

© 2023 Nederlandse vertaling Erica Disco / Uitgeverij Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Foto auteur © Jemima Helmore

NUR 302

ISBN 978 90 468 3091 8

ISBN 978 90 468 3092 5 (e-book)

ISBN 978 90 468 3093 2 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

*Voor Richard King
Bedankt dat je in deze reeks gelooft
en de wereld erover verteld hebt.*

Proloog

De residentie van suikerbaron Julio Diaz,
Havana, Cuba, 1950

Arm in arm met haar zus María liep Esmeralda de woonkamer in, naar hun vader toe. Het dienstmeisje had zich naar boven gehaast om te zeggen dat er bezoek was en dat ze direct beneden werden verwacht, maar dat was niet ongebruikelijk. Esmeralda's vader pronkte immers graag met zijn dochters, ze waren zijn grote trots. Toen haar moeder nog leefde, ontvingen haar ouders allerlei gasten en hoefden hun dochters alleen even hun gezicht te laten zien, maar tegenwoordig had haar vader zijn meisjes het liefst aan zijn zijde. Hij vond niets zo fijn als wanneer ze glimlachten en zijn zakenrelaties en vrienden vermaakten. Zijn ogen lichtten altijd op wanneer ze de kamer binnenkwamen, hij voelde zich nooit zo tevreden als wanneer zijn dochters er waren.

Vandaag liep het echter anders. Voor het eerst in haar leven viel Esmeralda uit de rol die ze tot in de puntjes beheerste. Haar voeten weigerden nog een stap te verzetten, zelfs toen María probeerde haar mee te trekken, en zelfs toen Gisele achter hen aan de kamer in glipte en tegen haar schouder op botste in haar haast om een glimp van de onverwachte bezoeker op te vangen.

Want daar, op hun elegante sofa met vergulde randen, zag ze Christopher, die zich een beetje oprichtte op het moment dat Esmeralda en haar zusjes de kamer binnenkwamen.

Christopher is hier.

Haar hart sloeg over en haar mond werd droog.

Dat kan niet. Hoe kan Christopher nou hier zijn, in Cuba?

‘Esmeralda, herinner je je meneer Christopher Dutton nog, uit Londen?’ Haar vader keek haar stralend aan en gebaarde met zijn sigaar in de hand dat ze verder moest komen. ‘Dit zijn Esmeralda’s zusjes, María en Gisele.’

Esmeralda dwong haar voeten om in beweging te komen, want ze wilde niet dat haar vader zou merken wat Christophers aanwezigheid met haar deed. Gelukkig had Christopher haar maar vluchtig aangekeken en gedroeg hij zich voorbeeldig. Had ze zich soms ingebeeld wat er in Londen was gebeurd? De blikken die hij haar had toegeworpen, de manier waarop hun handen langs elkaar hadden gestreken, de lichte aanraking van zijn pink tegen de hare, die laatste keer dat ze bij hem was weggegaan?

‘Wat fijn je weer te zien, Esmeralda.’ Met een knikje stond Christopher op, waarna hij eerst María’s hand vastpakte en daarna die van Gisele.

Haar wangen begonnen te gloeien nu ze naar hem keek, en María wierp haar over haar schouder een blik toe en trok haar wenkbrauwen op toen hij haar een handkus gaf.

Natuurlijk had Esmeralda haar jongere zus alles verteld over de knappe Engelsman. Sinds haar terugkeer uit Londen had ze nergens anders aan kunnen denken, maar ze had in geen miljoen jaar verwacht dat hij bij hen in Cuba op bezoek zou komen.

Toen het haar beurt was, hield Christopher haar hand nét iets te lang vast en bleven zijn lippen even dralen op haar huid, terwijl zijn ogen zich in de hare boorden.

‘Wat... eh... wat...’ Esmeralda riep zichzelf tot de orde en schraapte haar keel toen hij haar hand losliet. ‘Wat voert u helemaal naar Havana, meneer Dutton?’

‘Je vader stond erop dat iemand van het bedrijf hierheen zou komen om persoonlijk op het productieproces toe te zien,’ legde Christopher uit. Omdat haar vader gebaarde dat ze allemaal moesten plaatsnemen ging hij weer zitten, al liet zijn blik

haar vrijwel geen moment los. 'Het is erg moeilijk om je vader iets te weigeren en bovendien kon ik de verleiding niet weerstaan om zelf naar Cuba te komen. Na alle verhalen die je me over Havana had verteld, was ik razend benieuwd naar dat prachtige, exotische land van jullie.'

Op dat moment repte een van hun dienstmeisjes zich de kamer in. Pas nu de aandacht van haar vader werd afgeleid, durfde Esmeralda het aan om Christopher echt aan te kijken. De knoop in haar maag werd meteen losser toen hij glimlachte en haar met zijn ogen duidelijk maakte dat hij net zo opgelucht was om haar te zien als andersom.

Misschien heb ik me toch niet ingebeeld wat hij voor me voelt.

'Een fles van onze beste champagne,' verordonneerde haar vader terwijl hij zijn sigaar aanstak en de penetrante rook de kamer in blies.

Het dienstmeisje haastte zich weg om aan zijn verzoek te voldoen.

Toen Esmeralda langs Christopher heen liep, stakte haar adem. Ze was zo dicht bij hem dat de stof van haar jurk zijn knie aanraakte en hij zijn vinger door de hare kon haken. Het duurde slechts een fractie van een seconde, zo kort dat het niemand zou opvallen, maar het vertelde haar alles wat ze moest weten.

Hij is hier niet alleen omdat hij benieuwd was naar Cuba.

Hij heeft die lange reis gemaakt omdat hij mij wilde zien.

1

Londen, heden

Terwijl Claudia het witte raamkozijn bijwerkte met haar kwast, had ze de muziek op haar telefoon keihard aanstaan. Ze was nu al een paar maanden bezig om het ooit zo gedateerde interieur van de flat nieuw leven in te blazen, maar over een paar dagen zou het af zijn.

Ze deed een stap naar achteren om haar werk te bewonderen en voelde een vleugje nostalgie omdat ze afscheid zou moeten nemen van deze plek, ook al was het nooit haar bedoeling geweest om er zelf te blijven wonen. Dit is puur zakelijk, hield ze zichzelf voor. Word nou niet verliefd op je project. Dit is jouw huis niet.

Het was de tweede flat in Chelsea die ze het afgelopen jaar onder handen had genomen en ze had van elke seconde genoten. Het ontwerpen, het schilderwerk, de aankleding... het was allemaal heel anders dan haar vorige baan, maar ze haalde er een voldoening uit die ze voorheen nooit had gevoeld.

De muziek viel weg omdat haar telefoon overging. Voordat ze opnam, legde ze de kwast neer en veegde ze haar handen af aan haar overall. Zelfs zonder naar het scherm te kijken wist ze al dat het waarschijnlijk een van haar ouders zou zijn. Tegenwoordig werd ze eigenlijk alleen nog maar gebeld door haar familie of door telemarketingbedrijven.

De nummerweergave vertelde haar dat ze gelijk had.

‘Hoi, mam.’

‘Ha, schat. Hoe gaat het?’

‘Geweldig. Ik leg net de laatste hand aan het schilderwerk, de flat is bijna klaar.’

‘Wat fijn, we komen graag binnenkort het eindresultaat bewonderen.’

Claudia wist hoe moeilijk haar moeder het met haar carrière-switch had gehad. Ze was juist zo trots geweest toen haar enige dochter bedrijfseconomie ging studeren aan de universiteit, en zelfs nog trotser toen ze een indrukwekkende baan in de financiële wereld in de wacht sleepte en daarmee in de voetsporen van haar vader trad. Claudia’s broer was advocaat en op hem waren ze net zo trots, maar omdat haar moeder nooit had gestudeerd of een eigen carrière had gehad, kreeg Claudia vaak het gevoel dat zij als dochter alsnog haar moeders dromen waarmaakte. Althans, totdat ze ontslag had genomen en had aangekondigd dat ze voortaan de kost ging verdienen met het opknappen en doorverkopen van onroerend goed.

‘Komt het nog steeds uit dat ik dit weekend kom logeren?’ vroeg Claudia.

‘Natuurlijk! We kijken ernaar uit om je te zien, maar daar belde ik niet voor.’

Terwijl Claudia wachtte tot haar moeder zou uitweiden, begon ze afwezig haar kwast schoon te maken.

‘Ik vroeg me af of je vrijdag misschien in mijn plaats naar een afspraak zou kunnen gaan.’

‘Aanstaande vrijdag? Ja, hoor. Wat voor afspraak is het?’

Haar moeder schraapte haar keel. ‘Tja, het klinkt misschien vreemd, maar we hebben laatst een mail ontvangen die aan de erven van je grootmoeder was gericht. Je vader denkt dat het oplichterij is, maar het lijkt me toch de moeite waard om eens te kijken waar het over gaat.’

‘Oké.’ Claudia liep naar de keuken om koffie te zetten. Wat voor afspraak zou het zijn, als haar vader het er niet mee eens was?

‘Ik stuur de mail zo naar je door, maar het zou veel voor me betekenen als je erheen ging. Het zou respectloos zijn tegenover oma om ons er niet eens in te verdiepen.’

Claudia knikte. Haar moeder vroeg haar zelden om een gunst, dat was het punt niet, maar ze vond het wel alarmerend dat haar vader dacht dat het oplichterij was. Meestal voelde hij dat soort dingen goed aan. ‘Mam, als jij wilt dat ik ga, dan doe ik dat. Stuur de details maar naar me door.’

‘Dank je, schat. Ik wist wel dat ik op je kon rekenen.’

Ze praatten nog een paar minuten met elkaar voordat Claudia zei dat ze moest ophangen. Kort daarna kwam zoals beloofd het mailtje binnen en las ze het snel door.

Aan de erven van Catherine Black.

Bij dezen bent u uitgenodigd om op vrijdag 26 augustus om 9.00 uur op het kantoor van Williamson, Clark & Duncan in Paddington te Londen een voorwerp in ontvangst te komen nemen dat aan u is nagelaten. Graag vernemen wij of u deze brief in goede orde ontvangen hebt.

Verbaasd las Claudia het bericht nog eens. Geen wonder dat haar vader dacht dat het oplichterij was. Voor haar moeder was het echter belangrijk dat ze uitzocht waar het om ging, dus zou ze dat gewoon doen. Ze hadden het er allemaal moeilijk mee gehad toen oma overleed, zeker aangezien zij de enige in de familie was geweest die echt goed kon koken en ze op zondag altijd met zijn allen uitgebreid bij haar hadden geluncht. Na haar overlijden vorig jaar was er aan die wekelijkse bijeenkomsten ook geleidelijk een eind gekomen. Misschien was het verdriet van haar moeder nog te vers om de erfenis te kunnen afhandelen, misschien waren er nog steeds dingen die geregeld moesten worden, ook al hield haar vader niet van losse eindjes wanneer het om papierwerk ging.

Claudia zette de muziek weer aan en draaide een rondje om haar as, want ze wilde er niet bij stilstaan hoe moeilijk het afgelopen jaar was geweest. In een paar maanden tijd was ze niet alleen haar oma, maar ook haar beste vriendin kwijtgeraakt. Een van de grootste pluspunten van haar nieuwe baan was juist dat die helemaal losstond van haar verleden.

Met een glimlachje bewonderde ze haar eigen werk. De flat zag er geweldig uit. De muren waren nu roomwit, de keuken was bijna af en onder de stoflakens ging een houten vloer in precies de juiste tint schuil. Als het eenmaal was ingericht voor de verkoop, zou het er prachtig uitzien.

Ook al had ze haar mantelpakjes verruild voor een overall en zat haar voorheen zo keurig gekapte haar nu in een rommelige knot, ze was nog nooit zo gelukkig geweest. Op haar oude werkplek had ze het echt niet meer kunnen volhouden, niet na alles wat er gebeurd was. Dit werk gaf haar een goed gevoel, zonder dat ze zich in allerlei bochten hoefde te wringen.

Nu moet ik alleen de flat nog met winst zien te verkopen.

Claudia leidde de makelaar rond in de flat en liet haar de pas betegelde badkamers en suite zien. Op weg terug naar de woonkamer met open keuken bewonderden ze de nieuwe meubels. De zon scheen en ze had de terrasdeuren opengezet. Het was echt zo'n dag waarop het onmogelijk was om je niet goed te voelen.

‘Het is prachtig, echt prachtig,’ zei de makelaar, die met haar handen over de stenen zitbank in de keuken streek. ‘Het zal vast in een mum van tijd verkocht zijn. Wanneer wil je het te koop zetten?’

‘Dat beslis ik volgende week.’ Toen Claudia naar de loungebank op het terras keek, stelde ze zich voor de zoveelste keer voor dat ze hier zou blijven. Alleen zou ze dan op zoek moeten naar een andere baan, want ze kon het zich niet veroorloven om een nieuw klusproject te kopen als ze dit niet verkocht. Misschien had ze beter niet tijdelijk in de flat kunnen gaan wonen die ze opknapte. Dan was ze er misschien niet zo aan gehecht geraakt.

‘Nou, hou me maar op de hoogte. Ik weet zeker dat er mensen zijn die het al zullen willen bezichtigen voordat het op de website komt.’

Claudia voelde haar telefoon trillen en haalde hem uit haar zak. *Afspraak op advocatenkantoor*, gaf haar agenda aan. ‘Het spijt me vreselijk, maar ik bedenk net dat ik aan de late kant ben voor een afspraak,’ zei ze. ‘Ik laat het je binnenkort weten. Heel erg bedankt dat je langs wilde komen.’

Nadat ze de makelaar had uitgelaten, rende ze naar haar slaapkamer, rommelde in de kledingkast en haalde er een blazer uit die ze over haar witte T-shirt heen aantrok. Daarna pakte ze een spijkerbroek en nette sneakers. Ze wurmde haar voeten erin, griste haar tas mee en spurtte naar de deur. Daar keek ze op haar horloge.

De metro van Sloane Square naar Paddington reed elke tien minuten, dus zou ze net op tijd op het advocatenkantoor kunnen zijn. Anders zou haar moeder laaiend worden.

Uiteindelijk kwam Claudia tien minuten voor de afgesproken tijd aan bij het pand van Williamson, Clark & Duncan, met zijn indrukwekkende glazen voorgevel. Nadat ze zich bij de receptiöniste had gemeld, ging ze zitten om even uit te blazen. Ze had een hekel aan te laat komen en daarom had ze de hele weg vanaf het station gerend, al was dat achteraf bezien niet nodig geweest. Toen ze om zich heen keek, viel het haar op dat de overige mensen in de wachtruimte bijna allemaal vrouwen van haar leeftijd waren. Sommigen zaten in een tijdschrift te bladeren, anderen zaten net als zij met hun tas op schoot om zich heen te kijken.

Ze had niet veel tijd gehad om over deze afspraak na te denken, maar nu ze er was, was ze geneigd het met haar moeder eens te zijn. Het kwam allemaal betrouwbaar over. Alleen het advocatenkantoor was al genoeg om haar daarvan te overtuigen.

Voordat ze er nog verder over kon nadenken, kwam de vriendelijke jonge receptioniste achter haar bureau vandaan en sprak de wachtenden toe. Tot Claudia's verbazing noemde ze meerdere vrouwennamen op.

Een paar van de vrouwen wisselden een blik met haar uit en toen Claudia opstond, liet ze twee van hen voorgaan. Ze hoorde een van hen iets zeggen over een erfenis en spitste haar oren.

Hm, ik had er nog niet eens aan gedacht dat het om een erfenis zou kunnen gaan.

Het zou echt iets voor haar oma zijn om ervoor te zorgen dat ze allemaal goedverzorgd achterbleven.

Het gebabbel om haar heen viel abrupt stil op het moment dat ze een grote vergaderzaal in werden geleid en werden verzocht om plaats te nemen. Aan het hoofd van de tafel zat een goedgeklede man. Links van hem zat een vrouw van halverwege de dertig, die met grote ogen iedereen in de ruimte in zich op leek te nemen. Met haar keurige zijden blouse en zwarte pantalon met hoge taille deed ze Claudia denken aan zichzelf, toen ze nog in de financiële wereld had gewerkt. Bij de aanblik van de vrouw begon ze haar oude garderobe bijna te missen.

Ze pakte het vel papier aan dat haar werd aangereikt en leunde achterover terwijl de man het woord nam. Allereerst benoemde hij hoe ongebruikelijk het was dat ze hen hier als groep naartoe hadden laten komen.

Ze keek om zich heen, benieuwd of de andere vrouwen misschien wisten waarom ze hier waren, of dat ze net als zij geen flauw idee hadden waar dit allemaal over ging.

De advocaat deed een paar stappen naar voren en glimlachte. 'Ik ben John Williamson en dit is mijn cliënt, Mia Jones. Het was haar idee om jullie hier vandaag bijeen te roepen, omdat zij de wensen van haar tante, Hope Berenson, uitvoert. Onze firma heeft haar tante jaren geleden ook vertegenwoordigd.'

Claudia pakte het glas water dat voor haar op tafel stond en nam een slokje, terwijl ze zich afvroeg wie Hope Berenson in vredesnaam was.

'Mia, zou jij het verder willen uitleggen?' vroeg de man.

De vrouw knikte en stond ook op.

Claudia leunde weer achterover en het viel haar op dat Mia zich opeens niet meer op haar gemak leek te voelen. Misschien vond ze het gewoon spannend om te spreken in het openbaar.

‘Zoals jullie net al hebben gehoord, heette mijn tante Hope Berenson. Ze heeft jarenlang een privétehuis gerund hier in Londen, Hope’s House, voor ongehuwde moeders en hun kinderen. Ze stond bekend om haar discretie en haar vriendelijkheid, iets wat in die tijd niet zo vanzelfsprekend was.’ Met een nerveus lachje keek ze om zich heen. ‘Jullie vragen je vast af waarom ik dit allemaal vertel, maar geloof me, dat wordt straks duidelijk.’

Hope’s House? Wat kon haar grootmoeder nou te maken hebben met een tehuis voor ongehuwde moeders? Wilde die vrouw soms beweren dat oma een buitenechtelijk kind had gekregen? Haar moeder zou niet weten wat ze hoorde!

‘Wat heeft dat oude huis precies met ons te maken?’ vroeg Claudia.

‘Sorry, dat had ik natuurlijk meteen moeten zeggen!’ Mia zag er opgelaten uit toen ze naar de andere kant van het vertrek liep. ‘Mijn tante had een grote studeerkamer waar ze dossiers en zo bewaarde. Ik wist nog dat mijn moeder het vloerkleed daar altijd zo mooi vond, dus besloot ik het mee te nemen en te kijken of ik het nog ergens kon gebruiken, omdat het anders weggegooid zou worden. Toen ik het optilde, dacht ik door een kier tussen de vloerplanken iets te zien. Later ben ik teruggegaan om ze los te wrikken en te kijken wat er onder de vloer lag.’

Claudia luisterde aandachtig verder, al begreep ze nog steeds niet goed wat dit allemaal met haar grootmoeder te maken had.

‘Toen ik de eerste plank optilde, zag ik twee stoffige kistjes staan. Onder de tweede plank stonden er nog meer, allemaal op een rijtje en met een handgeschreven naamkaartje eraan. Ik brandde van nieuwsgierigheid, maar omdat er op elk kistje een naam stond, wist ik dat ik ze niet mocht openmaken.’ Mia glimlachte en keek hen een voor een aan voordat ze vervolgde: ‘Die kistjes heb ik vandaag meegenomen, om aan jullie te laten zien. Ik kan amper geloven dat jullie hier door mijn nieuwsgierigheid allemaal bij elkaar zijn.’

Terwijl Mia de kistjes met zorg op tafel uitstalde, leunde Claudia naar voren om ze eens goed te kunnen bekijken. Op dat moment zag ze de naam van haar grootmoeder op een van de handgeschreven naamkaartjes staan. Catherine Black. *Waarom staat oma's naam op een van die kistjes?* Toen de advocaat het woord weer nam, kon Claudia haar ogen niet van het naamkaartje afhouden en vroeg ze zich af hoelang dat kistje verbor-gen was gebleven. Het liefst zou ze aan het koordje trekken om te zien wat erin zat, maar in plaats daarvan bleef ze stilzitten en richtte haar aandacht weer op de advocaat, die langzaam opstond van zijn stoel.

‘We weten niet of er door de jaren heen nog meer kistjes zijn geweest,’ zei hij, met zijn handen op de tafel steunend. ‘Misschien heeft Hope er om de een of andere reden voor gekozen om deze zeven niet terug te geven, of misschien zijn ze gewoon nooit opgehaald.’

‘In dat geval was het misschien niet de bedoeling dat ik ze zou vinden,’ vulde Mia aan.

Een van de vrouwen stond op, maar Claudia luisterde niet eens naar wat ze te zeggen had en merkte amper dat ze de kamer verliet. *Als oma's naam op een van die kistjes staat, betekent dat dan dat zij degene is die geadopteerd was? Is zij in dat tehuis geboren?* Als haar grootmoeder ervan op de hoogte was geweest, had ze het vast wel aan haar dochter verteld en had die op haar beurt Claudia ingelicht. Of misschien was het een van die familie-geheimen waar gewoonweg nooit over gesproken werd.

Claudia tekende de formulieren die de advocaat haar aanreikte en griste gretig haar kistje van tafel. Het was gemaakt van hout, stevig omwikkeld met touw en voorzien van een naamkaartje waarop de bedoelde ontvanger duidelijk stond aangegeven. Ze liet haar blik nog eens langzaam over de naamkaartjes gaan. Ze waren duidelijk allemaal door dezelfde persoon geschreven, in een keurig handschrift. Hope. Zij moest na de

geboorte van Claudia's grootmoeder dit kistje hebben ingepakt.

Terwijl Claudia haar tas over haar schouder zwaaide, met het kistje nog steeds in haar hand, sprak ze Mia aan. 'Bedankt dat je de moeite hebt genomen om deze kistjes aan hun rechtmatige eigenaar terug te geven.'

'Graag gedaan.' Met een warme glimlach raakte ze Claudia's arm even aan. 'Bedankt dat je het bent komen ophalen.'

Voordat Claudia de deur uit liep, viel haar op dat er nog één kistje op tafel stond dat niet was opgehaald. Inmiddels brandde ze van nieuwsgierigheid, dus ze haastte zich naar buiten om het dichtstbijzijnde eettentje op te zoeken. Ze ging echt niet wachten tot ze thuis was om te zien wat er in het kistje zat.

3

Havana, Cuba, 1950

Esmeralda stond samen met twee van haar zusjes op een van de onderste treden van de imposante trap en keek om zich heen. Obers stonden met hun zilveren dienbladen hoog opgeheven klaar om champagne aan te bieden aan iedereen die voorbijliep, in de verste hoek speelde een strijkkwartet en op de marmeren vloer waren koppeltjes aan het dansen. Alle vrouwen waren gekleed in hun mooiste japon, en hun hals, oren en polsen waren behangen met juwelen. De ruimte was gevuld met de rijkste families van Havana, en toch waren alle ogen op de zusjes Diaz gericht toen zij hun opwachting maakten op het feest.

‘Daar zullen we de mooiste meisjes van Cuba hebben!’ riep hun neef Alejandro.

Esmeralda schoot in de lach en gaf hem een speelse tik. Hij slaagde er altijd in om haar aan het lachen te maken, óf om zichzelf voor schut te zetten.

‘Alejandro, laat ons met rust,’ zei haar zusje María klaaglijk. ‘Straks jaag je alle jongens nog weg!’

Nog steeds lachend haakte Esmeralda haar arm door die van Alejandro en liet zich door hem van haar zusjes wegvoeren. Ze kende alle jongens in deze zaal al en had voor geen van allen belangstelling, dus was ze blij dat haar neef de aandacht afleidde. Haar hoorde je niet klagen dat hij alle jongens wegjaagde.

‘Het was niet helemaal waar wat ik net zei,’ gaf hij toe. ‘Jij bent het mooiste meisje van Cuba, Es.’

Ze legde haar hoofd op zijn schouder. ‘Je hoeft me niet te